

Excursió dels Minyons de Muntanya de Tarragona a l'ermita de Sant Antoni, d'Altafulla, l'octubre de 1931

El *Diario de Tarragona* del 15 d'octubre de 1931, a la pàgina 3, va publicar la crònica escrita per Jaume Francesch, cap de secció dels Minyons de Muntanya de l'Agrupació Excursionista Ginesta, de Tarragona, sobre l'excursió que els Minyons havien fet a l'ermita de Sant Antoni, la qual, junt amb Tamarit, des de l'aparició del ferrocarril, havia esdevingut un lloc clàssic per als excursionistes tarragonins. Amb motiu de la celebració del tercer centenari de la construcció de l'ermita de Sant Antoni, el Consell de Redacció dels Estudis Altafullencs ha considerat oportú rescatar-la de l'oblit i donar-la a conèixer als lectors dels Estudis Altafullencs, especialment pel valor informatiu que conté referit als exvots i altres detalls de l'ermita.

Després de l'excursió a l'Ermita de Sant Antoni d'Altafulla

De bon matí ens reunim en nostre estatge per emprendre després el camí al lloc anunciat.

El nombre de minyons reunits no és gaire alt. Tan sols ens en reunim tres, però nosaltres sortim de nostra —tot cantant i xiulant— a les sis hores i trenta minuts.

L'hora de sortida estava anunciada per a les sis, però en veure el poc nombre de reunits, ens esperàrem mitja hora, per tal de veure si vindria algú més.

Quan arribem al peu de la carretera del Molnàs, veiem que allí ens estaven esperant uns quants minyons més. A l'entrada del poble ens espera un minyó, el qual sortí de Tarragona en el tren de les 7,20, puix que en sortir de casa seva a les sis, es cregué que els altres minyons ja eren camí enllà.

Tots junts ens posem a esmorzar; comprem els queviures necessaris per tot el dia, i a mig matí ja fem camí vers l'ermita.

Amb nosaltres ve l'ermitana. És una dona d'edat bastant avançada.

Tot caminant, fem, tots plegats, breus comentaris de l'excursió.

Som a l'ermita.

De l'abadia del poble fins a la façana de l'ermita hi ha unes petites capelletes reproduint el sacrifici de Nostre Senyor Jesucrist.

La façana de l'esmentada ermita està restaurada de l'any 1908; també ho està l'interior.

A dins es troben bastants ex-vots dels quals en detallem uns quants, i són: de Jaume Solé Recasens, de Tarragona, que se li espantà el cavall (que anava enganxat al carro), caigué

i li passà la roda per damunt l'espatlla, i gloriósament no sofri cap greu conseqüència; Maria Pi i consort, d'Altafulla, el cavall li mossegà la mà, no fent-li cap mal greu; Josep Tuyàs Llagostera, que va extraviar-se-li el seu fill Josep i va tornar a casa seva després de quatre setmanes, sense novetat; Josep Vila, que caigué del pont de ferro, d'Altafulla, i, afortunadament, no li passà res; i així fins a quaranta set ex-vots, que allí resten col·locats a la paret de l'entrada.

Podem també admirar en un quadre d'un tamany regular, el següent document que per sa vàlua detallem a continuació i diu així: "En la invasió francesa de l'any 1808 aquesta Ermita i el quadre de Sant Antoni llançat al mig de la plaça del davant de l'ermita i sacrílegament trepitjat pels cavalls de les tropes imperials.

Com a testimoni d'aquesta veritat, a més de la tradició, es pot presentar el mateix quadre, que pel darrera està surgit i apedessat, i la pintura restaurada, si bé per una mà inhàbil, que desgracià l'obra, que del 1700, era correcta, de mèrit no despreciable i de molt bon gust. En col·locar l'actual altar, als primers de febrer del present any, i enderrocar la massa antiga, que era de fang i pedra, trobarem aquesta "ferradura" allí enterrada, junt amb altres objectes, i contenen algunes persones, les més velles del poble, que en anar els pietosos avantpassats a recollir el quadre després de l'atropell ja referit, hi trobaren clavada en la tela l'esmentada "ferradura".

Altafulla 22 de juliol de 1906. Josep Solé, Pvre.; Ramon Biñas, Pvre. Rubricas".

Dintre l'esmentat marc resten alguns objectes, com són la dita ferradura, una petita bala i altres objectes que no podem apreciar el que són.

L'aspecte de l'ermita en son interior és interessant.

L'altar molt bonic, però no artístic per la importància que té.

Al centre de l'altar Sant Antoni de Pàdua i a cada costat la Mare de Déu del Ram a l'esquerra i Sant Josep a la dreta.

Davant l'ermita hi ha una placeta enrajolada al rústic. En una de les tantes rajoles es pot veure la data que és la de l'any 1645.

La façana està molt crivellada de bales, de quan la guerra del francès.

Les nostres tasques en aquesta excursió són: signe Morse des de les deu a les onze; de les onze a les dotze preparem el dinar i a la una ja comencem a dinar; després descans fins a les tres de la tarda, que d'aquesta hora fins a dos quarts de cinc visitem l'ermita, i fins a les sis fem nusos i llegim uns quants llibres catalans.

Emprenem el camí de nou cap a Altafulla i prop de les set, en el tren, cap a Tarragona.

Quan sortim d'Altafulla està plovent i a Tarragona encara plou quelcom més. Arribem a nostra ciutat a un quart de vuit.

La pluja va en augment i a un quart de nou no tenim més paciència: ens acomiadem i cada u a son domicili.

Adéusiau, Minyons, fins a reveure!

Tarragona, 14 d'octubre de 1931.

El Cap de Secció, Jaume Francesch.